

rum, ut *Matthæus* & *Marcus* dicunt. *Sanguis Christi* ergò, etiam juxta *Lucam* & *Paulum*, bibitur de poculo hoc, qui proinde, dum poculum hoc dicunt novum illud testamentum in sanguine Christi, implicite & quoad rem etiam fatentur, hoc quod de poculo illo bibitur, esse sanguinem Christi, qui est sanguis ille novi testamenti. Quò faciunt etiam verba, à *Luca* subjecta τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκ χυνομένου, pro vobis effusum: quæ si, ut constructio Grammatica requirit, ad poculum referantur, dicitur poculum hoc effusum pro nobis, sensu eodem, quo *Novum testamentum* dicitur, nempe quòd sanguinem Christi, qui est sanguis novi testamenti, pro nobis effusum, contineat, ut verba prædicta: τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκ χυνομένου, ad sanguinem Christi tandem deveniant, cui pro nobis effusum esse, propriè & formaliter convenit.

X. (3) Præterea doctrinæ hujus meminit *Paulus* etiam *I. Cor. X. 16.* ut & in citati capitis *XI. v. 27. 28.* sed neutro in loco significationis impropriæ, in verbis institutionis admittendæ, causam ullam subinnuit. Et *cap. XI.* quidem *v. 27.* ex repetitâ institutione per consequentiam infert, quòd quisquis ederit panem hunc, aut biberit poculum Domini indignè, reus teneatur corporis & sanguinis Christi. Nam vocula ὅτι hic illativa est, & respectum importat ad præcedentem institutionem Cœnæ, quâ pro inde rationem concludendi contineri oportet. Ea verò non alia, quàm hæc inde elici potest, quòd quisquis edit panem hunc, & bibit poculum Domini, edat corpus Christi, bibatque ejus sanguinem, vi verborum: *Accipite, comedite, hoc est corpus meum hoc poculum est Novum testamentum in sanguine meo, sive, ut Matthæus & Marcus habent: Hoc est sanguis meus novi testamenti.* Reus ergo tenetur corporis & sanguinis Christi, quia indignè edendo panem hunc, & bibendo poculum Domini indignè, etiam corpus Christi indignè edit, ejus.